

Köyden gelen ressam

Turan EROL

Kütahya'nın Comlekçi-
li köyüne günlerden bir
gün amatör ressam gelir
gözüne kestirdiği bir kö-
koyulur. Çok geçmeden
adamın başına küçük
bir kalabalık toplanır,
tahmin edileceği gibi. O-
radan geçerken durak-
layıp bakanlar, gelip bir
süre dikilenler, herkes
sonunda birer, ikişer çel-
kilip giderler, ama kara-
yağız, ince boylu bir
genç adam oradan bir
türlü ayrılmaz. Duvarcı
Hüseyin YÜCE'yi pek
etkilemiştir gözlerinin ön-
ünde bir resmin doğu-
şu. İçine bir ateş düş-
müştür. O günden son-
ra Hüseyin Yüce köyü-
nün güzelliklerini, evleri
ni, ağaçlarını, derelerini
ni, tepelerini resmetmek
isteyecektir. Resim onun
ihtirası olacaktır.

Geçen yıl içinde bir
gün Kütahya Güzel Sa-
natlar Galerisine koltu-
ğunun altında bir to-
mar resimle giren Hü-
seyin Yüce, Galeri Müdü-
rü Cavit Atmaca'yı so-
rar. Cavit Atmaca Hü-
seyin Yüce'nin resimlerini

görünce bir «Olay» kar-
şısında olduğunu kavrar
ve bu resimleri galeri-
sinde sergiler. Cavit At-
maca bununla kalmaz
ve Hüseyin Yüce'yi An-
kara'ya, Güzel Sanatlar
Genel Müdürlüğüne gön-
derir.

Bana Hüseyin Yüce'nin
resimlerini geçen ilk
bahar ilk kez Cemal Bin
göl gösterdi. Resim deli-
si Cemal Bingöl, Hü-
seyin Yüce'yle yakından il-
gilendi ve ona «Köylü
ressam» adını verdi.

16 mart 1967 cuma
günü Millî Eğitim Ba-
kanlığı Galerisinde ilk
büyük sergisi açılan Hü-
seyin Yüce sanat haya-
tımıza cümle kapısından
değil de pencereden ve
ya bacadan girercesine
giriyor, şaşkınlık ve hay-
ranlık uyandırıyor.

Bana göre Hüseyin Yü-
ce «Naif» bir ressam.
Resimlerinin önde gelen
özellikli «Naivite» dir. Ço-
cuksu, arı gönüllü, kimi
zaman az buçuk böyle
bir anlatım yoludur «na-
ivite». Naif'lik, yetişme

şartlarının, yaşama tarzı
nın, kafa yapısının kaçınıl-
maz sonucudur Hü-
seyin Yüce'de. Kimi dost-
larımız bakılırsa, naif
ressam, kendisine naif
üslubu seçen ressamdır.
Bu görüşe göre, lüks bir
lokalde karides salatası
ile başlayan bir akşam
yeğelinin rahatını erte-
tesi sabah maden suları
ve kahvelerle gidermeye
çalıştıktan sonra fırçaya
palette sarılıp «naif»
resimler döktürmenin
mümkün olabileceğine i-
nanmak gerekirdi.

Duvarcı ustası Hü-
seyin Yüce'nin resimleri
sağlam ve o ölçüde şirin
görünümlerini şaşmaz bir
icğüdüden ve sezgiden,
uzun bir deney dönemi-
nin sonunda kazanılmış
sağlam bir teknikten a-
lıyorlar. Bu teknik, bu
işçilik klasik sanat eği-
timinden, okullarda öğ-
retilenlerden çok başka,
fakat Hüseyin Yüce'nin
duyarlılığını, çevresinde
doğduğu günden beri gö-
rüp içinde yaşadığı ta-
biatın ona verdiği hey-
ecanı anlatmasına imkân

veren bir tekniktir. Kı-
sacası Hüseyin Yüce de-
neyleriyle elde ettiği bir
teknikçe dayanarak, sağa
sola sapmadan, şöyle de
yapayım, böyle de ya-
payım demeden köyü-
nün evlerini, söğütleri-
ni, kavaklarını dobra
dobra bir sevgiyle anla-
tıyor.

Şimdi sanatseverleri
düşündüren konu şu:
Hüseyin Yüce her za-
man bu denli içten ka-
labilecek mi? İşte büyük
kent hayatıyla ilk değin-
meyi yaptı. Bundan son-
ra bir takım kimselerle
ilişkileri olacak, türlü
türlü resimler görecek;
bütün bunların onun ü-
zerindeki etkileri görül-
meyecek mi?

Değişmesin, bozulma-
sın endişesiyle bir insa-
nı belli bir yaşama tar-
zına mahkûm etmeğe
hakkımız yok, elbette.
Öbür taraftan, yeni ili-
şkilerin, yeni bir dost
çevresinin Hüseyin Yü-
ce'nin sanatına katkıda
bulunabileceğini de dü-
şünmek mümkündür.